

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του 'Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ἑτησίᾳ δρ. 8,—

Ἑτησίᾳ φρ. 10,—

Ἐξάμηνος 4,50

Ἐξάμηνος 5,50

Τρίμηνος 2,50

Τρίμηνος 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 16

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 19ος

Ἐν Ἀθήναις, 10 Νοεμβρίου 1912

Ἔτος 34ον.—Ἀριθ. 50

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ VALDÉS]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΒ' (Συνέχεια)

Ἀμέσως τοῖς ἔκαμιν ἐντύπωσιν ἡ θλιμμένη ὄψις τοῦ νεαροῦ ταξιδιώτου. Τὸ βλέμμα του, τὸ τόσο ζωηρὸν, δὲν ἔλαμπε τὸ ὕψος του, τὸ συνήθως τόσο εὐθυμον, ἦτο τώρα μελαγχολικόν. Καὶ τὰ βλέφαρά του ἦσαν κατακόκκινα ἀπὸ τὸ κλάμμα.

Ἡ κυρία Ζολλιέ τοῦ ἔσφιξε τὰ δύο χέρια καὶ τὸν ἠρώτησε τρυφερῶς :

— Τί ἔχεις, ἀγαπητό μου παιδί; Μήπως φέρεις κακὰς εἰδήσεις;

Δὲν ἠμπόρεσε νὰποκριθῇ. Ἐστίριξε τὸ μέτωπόν του ἐπὶ τοῦ μητρικοῦ ὤμου τῆς ἀγαθῆς γυναικὸς καὶ ἀνελύθη εἰς δάκρυα. Ἐπειτα, σιγὰ-σιγὰ ἐψιθύρισε :

— Ἐσχότωσαν τὸν δυστυχισμένο μου πατέρα . . . τὸν ἐδολοφόνησαν ! . .

— Ἀ ! πῶς εἶνε δυνατόν ! . . ἀνέγκρα-
ξαν ὅλοι μὲ μίαν φωνήν.

Καὶ ὁ κ. Ζολλιέ ἐξηκολούθησε :

— Πῶς τὸ ἐμαθες;

— Ἀρίστε μὲ νὰ

συνέλθω μὴ σιγῇ, ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος. Εἶμαι ἄνω-κάτω . . . Φάγετε μὲ τὴν ἡσυχίαν σας' ἐν τῷ μεταξὺ θάπορευθῶ εἰς τὸ δωμάτιόν μου . . . Αὐτὴ τὴν τραγωδίαν θὰ σὰς τὴν διηγηθῶ τὸ βράδυ.

Εἶχε τῶντον ἀνάγκην νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὰς τόσας ἀλλεπαλλήλους συγκινήσεις.

Ὁ ἱατρὸς Βωτερέλ τοῦ εἶχε δώσῃ ἀσπρόρρουχα καὶ τὸν εἶχε τοποθετήσῃ

εἰς ἓνα βαθρὸν. Ὁ Πέτρος ἤλλαξε τραῖνον εἰς τὸ Ροζάριον καὶ ἐπὶ τέλους ἐβόασε, συντετριμένος καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα.

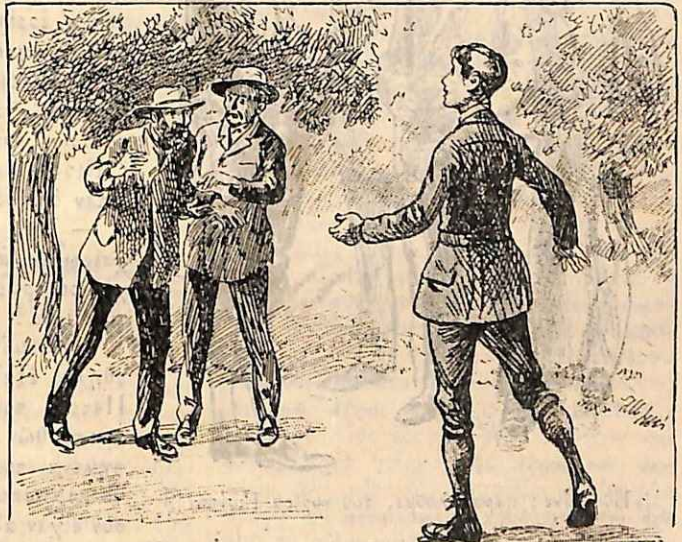
Ἐλούσθη ἐνεδύθη εὐπρεπῶς καὶ, ἐμψυχούμενος ἀπὸ τὴν στοργὴν ποὺ τὸν περιέβαλλε τώρα, ἐπήγε νὰ συναντήσῃ τὴν οἰκογένειαν εἰς τὴν μεγάλην ανθοστόλιστον αὐλὴν, διότι ἡ φοβερὰ ζέστη ἐδιώχνε τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὰ σπίτια.

Χωρὶς νὰ λησμονήσῃ καμμίαν λεπτομέρειαν, διηγήθη ὅλα ὅσα τῷ συνέβησαν ἀπὸ χθές. Ἐρχίνοτο ἀπίστευτον τῶντον πῶς τῷ συνέβησαν τόσα πολλὰ καὶ προμερὰ, εἰς τόσο ὀλίγον καιρὸν. Ἦτο μὴ ἀλυσίς δραματικῶν σκηνῶν, αἱ ὁποῖαι ἔκαμναν τὰς καρδίας τῶν φίλων του νὰ πάλλουν ἀπὸ συγκίνησιν.

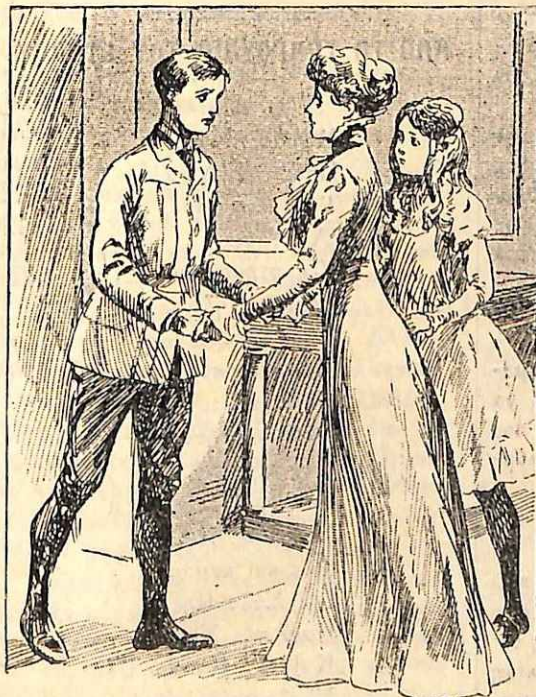
— Τώρα, εἶπεν εἰς τὸ τέλος, πρέπει νὰ ἐπιστρέψω τὸ ταχύτερον

εἰς τὴν Γαλλίαν, εἰὰ νὰ παρηγορήσω τὴν μητέρα μου καὶ τὴν ἀδελφὴν μου . .

— Μὴ βιάζεσαι τόσο, ἀγαπητέ μου Πέτρε, συνεβούλευσεν ὁ κ. Ζολλιέ ὁ κα-

« Πέτρο ! Πέτρο ! . . παιδί μου ! . . » (Σελ. 430, στ. 6')

« Τί ἔχεις, ἀγαπητό μου παιδί; » (Σελ. 429, στ. α')

κυῖος ἐκεῖνος εἰμπορεῖ νὰ σ' ἐγέλασεν ἀπὸ υπερβολικὴν μοχθηρίαν, ἢ νὰ ἐπλήγωσεν ἀπλῶς τὸν πατέρα σου καὶ νὰ ἐνόμισεν οἱ τὸν ἐσχότωσε. Πρέπει νὰ ἐξετάσωμεν ἀκόμη. Δὲν θέλω νὰ σὲ βλέπω ἐστὶ χωρὶς δύναμιν καὶ χωρὶς ἐλπίδα. Μὰς ἐπιβάλλεται μὴ ἐρευνᾶν θὰ υπάγωμεν εἰς τὴν ἀστυνομίαν καὶ θὰ πληροφρηθῶμεν δι' ὅλους τὰς δολοφονίας ὅσαι ἐγείναν ἐπάνω-κάτω τὸν καιρὸν ποὺ ἦτον ἐδῶ ὁ πατέρας σου.

— Ὑπάρχει μάλιστα τρόπος νὰ μάθωμεν καὶ τὴν ἀκριβή χρονολογίαν τοῦ ἐγκλήματος, παρατήρησεν ἡ κυρία Ζολλιέ. Κοιτάξατε πόσῃ ἀπέουρε τὰ χρήματά του ἀπὸ τὴν Τραπεζάν. Πρέπει νὰ ἐληστεύθῃ ἀμέσως.

— Ἀλήθεια, εἶπεν ὁ Πέτρος, ἐξετάζων τὸ βιβλιάριον τῆς Τραπεζῆς.

— Μὲ αὐτὸ θὰ υπάγωμεν εἰς τὴν ἀστυνομίαν, αὖριον κατὰ τὰς δύο.

— Καὶ τὸ πρῶτ' θὰ πεταχθῶ νὰ ἰδῶ πῶς εἶνε ὁ πλοίαρχος.

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΑΛΕΠΟΥΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια)

— Δέν θυμάζεστε, έξηκολούθησε τὸ δισάκι μου καὶ τὰ παπούτσι μου; Θυρεῖτε πῶς ἔκκανα ποραγγεῖλια!

Τότε ξαναγύρισε στὸ παλάτι βιαστικά, γιὰ νὰ παρακαλέσῃ τὸ Βασιλεῖα νὰ διατάξῃ τὸν παπᾶ τοῦ παλατιοῦ νὰ τῆς δώσῃ τὴν εὐχήν του, πρὶν ἀρχίσῃ τὸ ταξεῖδι τῆς. Ὁ παπᾶς καὶ γραμματικὸς τοῦ Βασιλεῖα ἦτον ὁ κύρ Μπεμπέκος, τὸ Κριάρι. Ὁ Μπεμπέκος δὲν εἶχε καμμιά ἐρεῖξι νὰ δώσῃ στὴ Μαριόλα τὴν εὐχήν του, ἀλλ' ἀναγκάσθηκε νὰ τὸ κάνῃ, ἐπειδὴ τὸ διέταξε ὁ Βασιλεῖας.

Ἡ Μαριόλα τότε ἔγυσε πάλι μερικὰ δάχρυα ὥστε νὰ κάνῃ τὸ Βασιλεῖα νὰ πιστέψῃ καλλιτερικῶς μετάνοιωσε ἢ ἀλήθεια ὅμως εἶνε, πῶς ἦταν θυμωμένη καὶ λυπημένη ἐναντίον τοῦ ἐαυτοῦ τῆς ἐπειδὴ δὲν ἠμπούρεσε νὰ μεταχειρισθῇ ὁλοὺς τοὺς ἐχθρούς τῆς, ὅπως τὸν Ἀρπάχτρα, τὴν Ἀρπαχτραίνα καὶ τὴ Μουγγρή.

Ὁ Βασιλεῖας ἦτον ἐκεῖ ὅταν ἔφυγε καὶ πολλὰ ἔζωα, ὅσα εὐρίσκοντο τότε στὸ παλάτι, τὸν συνώδευσαν ἕως τὸ τέλος τοῦ δρόμου. Τοὺς ἐφάνηκε πῶς

εἶχε τόσο καλὰ αἰσθήματα, ὥστε ἔλυπθησαν πολὺ ποὺ ἀναγκάζοντο ν' ἀποχωρισθοῦν ἀπ' αὐτὴν τὴν τόσο καλὴ καὶ ἐνάρετη ἀλεπού. Παρακάλεσε τὸ Μπεμπέκο, τὸ κριάρι, καὶ τὸν Τρεμούλα τὸ λαγὼ νὰ πᾶνε μαζί τῆς ἕως τὸν πύργο τῆς καὶ νὰ κοιμηθοῦν ἐκεῖ, ἐπειδὴ εἶχε νὰ στείλῃ στὸ Βασιλεῖα ἓνα σπουδαῖο γράμμα.

— Δέν μπορῶ νὰ μείνω, λέει ὁ Μπεμπέκος, ὅταν ἐφθασαν στὸν πύργο. Ἐγὼ θὰ μείνω ἕσω νὰ βρῶ τίποτε χόρτα νὰ βοσκῇσω ὅσο νὰ ἐτοιμάσῃς τὸ γράμμα. Κάνε γρήγορα σὲ πορακαλῶ γιατί βιάζομαι νὰ γυρίσω.

Ἡ Μαριόλα ἐπῆρε τὸν Τρεμούλα μαζί τῆς καὶ ξαναγύρισε σὲ λίγο μόνη τῆς ἐφοδιασμένη μὲ τὸ δισάκι τῆς.

— Νὰ τὸ γράμμα εἶπε. Τὸ ἔβαλα μέσα στὸ δισάκι, τὸ ἔκλεισα καὶ τὸ ἐσφράγισα γιατί εἶνε πολὺ σπουδαῖο γράμμα. Ἐλπίζω ὅτι θὰ ναπορθώσῃς νὰ τὸ πᾶς, χωρίς νὰ πειραχθῇ ἢ ἐσφραγίσῃ. Νὰ δώσῃς τὸ δισάκι στὸ Βασιλεῖα καὶ αὐτὸς θὰ βγάλῃ τὴ σφραγίδα μόνος του.

— Πῆς στὸν Τρεμούλα νὰ κάνῃ γρήγορα. — Ὁ Τρεμούλας δὲ θὰ γυρίσῃ πίσω ἀπόψε. Ἐγὼ πᾶμι μὲ τὸν ἄνδρα μου περὶ πᾶτο ποὺ εἶνε ποὺ νὰ ἀγαπημένοι μαζί. Θὰ τὸν δῇς αὐριο στὴν αὐλή.

Ἡ Μαριόλα ἐγύρισε καὶ ἔκλεισε τὴν πόρτα, ἐνῶ ὁ Μπεμπέκος ἐπῆρε τὸ δρόμο γιὰ νὰ ἐπιστρέψῃ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

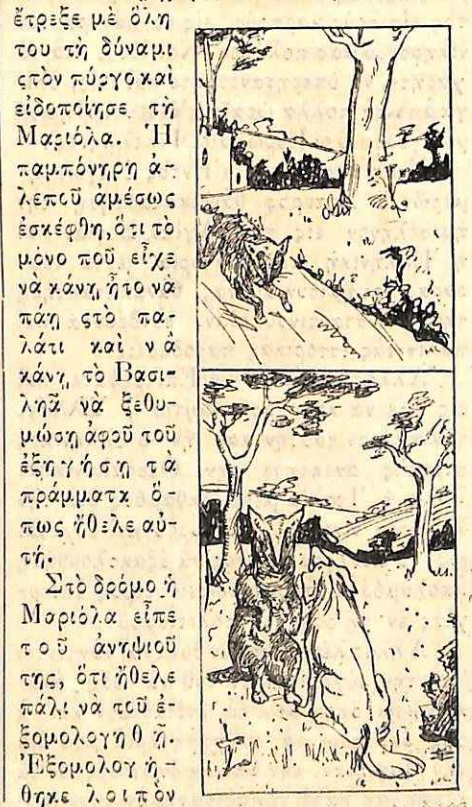
Ὅταν ὁ Μπεμπέκος παρουσιάσθηκε ἐμπρὸς τὸ Βασιλεῖα, τὸ ἄλλο πρωί, ὁ Βασιλεῖας τοῦ εἶπε γιὰ τὸ παιχνίδι ποὺ τοῦπαίξε ἡ Μορδία γιὰ τὸ θραυρὸ καὶ τὴ ντροπὴ ποὺ αἰσθάνθηκε νὰ τὸν γελᾷ ἡ Ἀλεπού τόσο εὐκόλα, καὶ δὲν μποροῦσε νὰ ἡσυχάσῃ ἀπὸ τὴ φούρκα τοῦ ποὺ τὴν εἶχε γλυτώσῃ χωρίς κανένα λόγο ἀπὸ τὴν κρεμάλα. Ἐβγάλε τὴν σφραγίδα ποὺ ἦτον στὸ δισάκι, ἔβγαλε

μέσα τὸ βασιλικὸ νύχι καὶ ἐβγάλε ἀντὶ γιὰ γράμμα, τὸ κεφάλι τοῦ κακομοῖρη τοῦ Τρεμούλα!

— Τὴν κακούργα! ἐμούγγρισαν ὅλα μαζί τὰ ζῶα. Τὸν ἐδολορόνησε καὶ τοῦκοψε τὸ κεφάλι! Νὰ τιμωρηθῇ! Νὰ τιμωρηθῇ!

μέσῳ τὸν πύργο τῆς. Ὁ Σκορφάλης ὅμως εὗρεκε τρόπον νὰ τὸ σκάσῃ, χωρίς νὰ τὸν δῇ κανεὶς, καὶ ἔβγαλε μὲ ὅλη

τὴ δύναμι ἐστὸν πύργῳ καὶ εἰδοποίησε τὴ Μαριόλα. Ἡ παμπόνηρη Ἀλεπού ἀμέσως ἐσκέφθη, ὅτι τὸ μόνον ποὺ εἶχε νὰ κάνῃ ἦτο νὰ πᾶι στὸ παλάτι καὶ νὰ κάνῃ, τὸ Βασιλεῖα νὰ ξεουμώσῃ ἀπὸ τοῦ ἐξηγήσῃ τὰ πράγματα ὅπως ἤθελε αὐτή.

Στὸ δρόμῳ ἡ Μαριόλα εἶπε τοῦ ἀνθρώπου τῆς, ὅτι ἤθελε πάλι νὰ τοῦ ἐξομολογήθῃ. Ἐξομολογήθηκε λοιπὸν

πῶς εἶχε κλέψῃ τὸ δισάκι καὶ τὰ παπούτσι τῆς Μουγγρῆς καὶ τοῦ Ἀρπάχτρα, πῶς εἶχε φάει τὴ γυναῖκα ἐνὸς κάρκα πρὸ δύο-τριῶν ἡμερῶν καὶ πῶς εἶχε μισοφάει ἓνα κουνέλι.

— Ὅσο γιὰ τὸν Τρεμούλα, εἶπε, τὸ λάθος ἦτον ἐντελῶς δικό του. Ἦτον τόσο παχουλὸς καὶ ἐπαίξε τόσο ἀθῶα μπροστά μου, ὥστε μιά ξορκικὴ ἐρμὴ μ' ἔρριξε ἀπάνω του καὶ γυροῦμαι πολὺ γι' αὐτό. Δὲ θὰ ξανακάνουμε πιά λόγο γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Κανεὶς ἀπὸ μᾶς δὲν εἶνε ἀναμάρτητος. Καὶ μόνον ἐγὼ ξέρω πόσες ἀμαρτίες ἔκανε καὶ ὁ Βασιλεῖας ἐστὸν καιρὸ του. Ἀλλὰ ὅ,τι ἔγινε πιά, ἔγινε.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

Η ΩΡΑΙΟΤΗΣ

[Ἀποσπάσματα ἀπὸ μελέτην τοῦ μεγάλου Ἀμερικανοῦ φιλοσόφου "EMERSON"]

Ὁραϊότης χωρὶς χάριν εἶνε ἀχίρτοι χωρὶς δόλωμα. Ἐπίσης καὶ τὸ μυτικὸν τῆς ἀσχημίας δὲν εἶνε εἰς τ' ἀκατονιστα χαρακτηριστικὰ, ἀλλ' εἰς τὴν ἐλλειψὶν ἐνδοφροντος. Κάθε πρόσωπον, ὅσον ἀσχημον καὶ ἂν εἶνε, τὸ ἀγαπῶμεν, ἀρκεῖ νὰ ἔχῃ μεγάλα προτερήματα. Ἐὰν ἡ δύναμις, ἡ εὐγλωττία, ἡ τέχνη, ἡ ἐφευρετικότης, κοσμοῦν ἓνα δυσειδὲς ἄνθρωπον, ὅλοι τοὺς αἰ ἀποκρουστικὰς ιδιότητες μᾶς εὐαρεστοῦν καὶ ὑψώνουν ἀκόμη τὴν ἐκτίμησιν καὶ τὸν θαυμασμόν

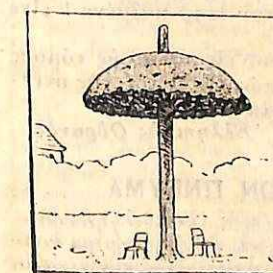
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Λυκοκυνηγὸς

Αὐτὸ σημαίνει ὅτι εἶνε κυνηγὸς λύκων.

Ὁρατον κλάδευμα

Ὁ κορμός, ὡς βλέπετε, καθαρὸς καὶ

μας, Ὁ μέγας ρήτωρ Μισμπὼ ἦτο ἓνα πλάσμα ρικνὸν καὶ ἀδύνατον, ἀλλ' ἦτο ὀλόκληρον πνεῦμα. Ὁ καρδιναλῖος τοῦ Ρέιτς ἔλεγε περὶ τοῦ Μπουγιῶν, ὅτι ἐνῶ ἔχει μορφὴν βωδίου, τὸ βλέμμα τοῦ εἶνε ὅζῳ ὡς τοῦ αἵτου. Διὰ τὸν Χούκ, τὸν φίλον τοῦ Νεύτωνος, ἔλεγον ὅτι κανεὶς δὲν θὰ ἐπερίμενε, ὅτι μεταξὺ ὧν τῶν ἀνδρῶν τῆς Ἀγγλίας ὁ μεγαλύτερος θὰ ἦτο αὐτός, ὁ ἀσχημότερος. Ἀφ' οὗ εἶμαι τόσο ἀσχημος, ἔλεγε καὶ ὁ Δουγκισλὲν, πρέπει τοῦλάχιστον νὰ εἶμαι γενναῖος.

Ὅσοι ὡς πολικαὶ ἀστέρες διηθύνουν ἐπὶ αἰῶνας τὰς τύχας τῆς ἀνθρωπότητος, δὲν ἦσαν ἀνθρωποὶ ὥρατοι. Ὅταν εἴπορη κάποιος νὰ μεταβάλῃ μίαν μικρὰ πόλιν εἰς μέγα βασίλειον, νὰ κάμῃ τὸ ψωμὶ εὐθηνόν, νὰ δώσῃ ἐρήμους, νὰ ζεύξῃ ὠκεανούς μὲ διώρυγας, νὰ κυριεύσῃ τὸν ἀτμὸν, νὰ προετοιμάσῃ μίαν νίκην, νὰ διευθύνῃ τὰς γνώμας τῆς ἀνθρωπότητος, νὰ ἐξαπλώσῃ γνώσεις, μᾶς εἶνε ἀδιάφορον ἂν ἡ μήτηρ τοῦ εἶνε παρὰλληλος μὲ τὴν σπονδυλικὴν τοῦ στήθους, ἢ καὶ ἂν ἔχῃ καθόλου μήτην, ἢ ἂν τὰ σκέλη τοῦ εἶνε ἴσια ἢ σιταρά. Αἱ ἀσχημίες τοῦ θὰ γίνοντο στολίσματα καὶ ὅχι θεωρητικὰ ἐπιτέλους προτερήματα.

Αὐτὸς εἶνε ὁ θρίαμβος τῆς ἐκφράσεως. Πρὸ αὐτοῦ ὡρεῖα ἡ ὥραιότης. Ὑπάρχουν πρόσωπα ποὺ τόσο ἀκτινοβολοῦν ἀπὸ τὴν ἐνέργειαν τῆς σκέψεως, ὥστε μόλις κατερῶνισεν ἑνὸς ἀνθρώπου πῶς εἶνε πραγματικῶς τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν. Ὅταν ἡ ὥραιότης τῶν

γραμμῶν χάνῃ τὴν δύναμιν τῆς, θὰ πῇ ὅτι ἐμφανίζεται κάποια ὥραιότης γλυκύτητα, ὅτι ἀποκαλύπτεται ἡ ἐσωτερικὴ μορφὴ, ἡ ψυχὴ. Καὶ ὅμως ἡ ὥραιότης δὲν παύει νὰ ἔχῃ τὴν ἀξίαν τῆς καὶ ὅμως ὁ κόσμος ἐπλάσθη διὰ τὴν ὥραιότητα. Ὁ βίος, τὰ ἔργα καὶ ἡ ἐπίδοσις τῶν μεγάλων καλλιτεχνῶν τῆς Ἰταλίας τὸ ἀποδεικνύει. Ὅταν ἓνας ἄνθρωπος εἰσπορῇ εἰς τὴν πέτρινην παραστάδα τῆς Ὀύρας τοῦ νὰ γλύψῃ μίαν κεφαλὴν μὲ τὸ σπινχρίν, ὥστε νὰ ἐκλύηται πλήρῳ καὶ νὰ το κρατῇ χάσκο, καὶ ἐμπρὸς τῆς ὀλὴν τὴν ἡμέραν, ὅταν εἴπορη νὰ κτίσῃ μίαν ἀπείρτον ἐκάλιν μὲ τὴν σὺμμετρίαν, ὥστε κοντὰ τῆς τὰ μέγαλα, τὰ παλάτια νὰ φαίνονται χυδαῖα καὶ πρόστυχα, ὅταν εἴπορη νὰ υποτάσῃ τὴν φύσιν εἰς τέτοιον βαθμόν, ὥστε νὰ τὸν ὑπηρετοῦν ὅλοι τῆς αἱ δυνάμεις, καὶ ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη νὰ φαίνονται ὡς κοσμήματα τῆς ιδιοκτησίας τοῦ, ὅλα αὐτὰ ἀνέχον ἐπίσης εἰς τὸ νόμιμον κράτος τῆς ὥραιότητος.

Ἡ λαμπρότης τῆς ἀνθρωπίνης μορφῆς, ἂν καὶ κάποτε καταπληκτικὴ, δὲν εἶνε παρὰ ἐφήμερος ὥραιότης, δι' ὀλίγα ἔτη ἢ δι' ὀλίγους μῆνας, κατὰ τὴν ἀκμὴν τῆς νεότητος, ἡ ὁποία εἰς τοὺς περισσοτέρους παρέρχετο γρήγορα. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν θὰ παύσῃ νὰ γαπᾷ ἐν πρόσωπον, τὸ ὅποιο ἔπαυσε νὰ εἶνε ὥρατον, ὅταν μεταθέσῃ τὴν προσοχὴν τοῦ εἰς τὴν ἐσωτερικὴν ὥραιότητα, εἰς τὴν ψυχικὴν ὑπερεχὴν.

ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

ἀπὸ κάθε περιττὸν κλάδον ἐπάνω καὶ κάτω, ἔχει μεταβληθῇ εἰς μπαστούνι, περὶ τὸ ὅποιο τὸ πυκνὸν φύλλωμα τοῦ δένδρου, καταλλήλως κομμένον καὶ αὐτὸ, ἀποτελεῖ τὴν σιλᾶδα.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α') Παίγνιον

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ραγωδοῦ τῆς Κύμης

Λ	ΜΕ	ΓΙ	ΒΟ
ΗΑ	ΘΗ	ΛΟΓ	ΟΝ
ΝΑΙ	ΤΡΑΙ	ΣΟ	ΛΟΣ

Μὲ τὰς συλλογὰς αὐτὰς νὰ σχηματισθοῦν τέσσαρες πόλεις τῆς Ἑλλάδος.

β') Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστᾶλη ὑπὸ Νικ. Γ. Παπα.

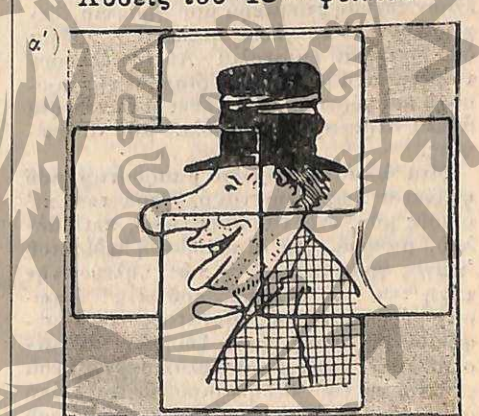
Ma lincom meus inge.

Νὰ ἐνοθεῖν καὶ νὰ χωροθεῖν αἱ ἀκα-

τανόησι αὐταὶ λέξεις, ὥστε νὰ ἀναγνωσθῇ μὲ γαλλικὴ φράσις.

Ἀήλωσις: Αἱ λύσεις—δυσωδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, συνοδεύονται ὑπὸ ἐνὸς μόνον δεκαλέπτου γραμματισμοῦ.

Λύσεις τοῦ 48οῦ φύλλου

Ἰδοὺ πῶς θὰ συναρμολογοῦν τὰ τέσσαρα κομμάτια τῆς γελοιογραφίας.—β') Ρώμη, Μαδρίτη, Χάγη, Βιέννη.

